

ter skal indgå i loven; de bør forblive, hvor de er.

Det er også vigtigt at understrege, at litteraturloven skal behandle alle former for litteratur efter et kvalitetskriterium. I lovforslaget her lægges der imidlertid op til, at Litteraturrådet skal foretage en afgrænsning af, hvilke former for faglitteratur der er værdige til at få støtte, og det er vi ikke enige i. Afgrænsningen på faglitteraturområdet må være den samme som afgrænsningen inden for det skønlitterære område.

Endelig kan man jo altid være nødt til at sige, når det drejer sig om kultur, at ét er, at der er mange gode ordninger og en ordentlig struktur, som man kan være enige eller uenige om, men de økonomiske midler, som skal skydes ind, skal selvfølgelig også være til stede.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi i modsætning til Det Konservative Folkeparti, som gik ind i arbejdet med megen skepsis, støtter principperne i lovforslaget og i øvrigt går ind i udvalgsarbejdet med åbent sind.

Gunhild Husum (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører, fru Elsebeth Gerner Nielsen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hendes vegne anføre:

Medieudbudet er eksploderet. Hen imod 40 pct. af alle danske hjem har en pc, og bogen er trængt af de elektroniske medier. Men på trods af dette er det at kunne læse blevet stadig vigtigere i vort samfund. I dagens samfund bliver vi stadig mere afhængige af evnen til at kunne læse, fordi uddannelserne er blevet mere boglige, og den linde strøm af informationer fra flere forskellige kanaler kræver rent faktisk en god læseevne. Desuden kan læsning bringe den enkelte store oplevelser, dygtiggørelse og horisontudvidelse via faglitteratur og skønlitteratur.

Vi skal sørge for at give skønlitteraturen gode kår. Det store medieudbud må ikke få os til at glemme litteraturen eller få os til at synes, at litteraturen dermed bliver mindre vigtig. Dansk kvalitetslitteratur og dermed bevarelsen og fornyelsen af det danske sprog skal gavnes, og dette lovforslag vil hjælpe skønlitteraturen. Hovedsigtet med det er at fremme såvel produktionen af dansk litteratur som udbredelsen af dansk litteratur i udlandet.

Det litteraturråd, der foreslås oprettet, får en bred rolle: Det skal rådgive kulturministeren om litteraturpolitiske spørgsmål og følge den danske litteraturs situation og udvikling, det skal

være et debatforum og støtte eksperimenter, og derudover skal det støtte og forbedre forfatteruddannelsen og efteruddannelsen af forfattere.

Alt i alt får den danske skønlitteratur og dermed bogen bedre vilkår, og derfor kan vi i Det Radikale Venstre tilslutte os lovforslaget.

Kim Behnke (FP):

Da H.C. Andersen skrev sine pragtfulde værker, da Kierkegaard nedfældede sine filosofiske betragtninger, og da Dan Turéll gik rundt på Vesterbro og gjorde notater, kunne det lade sig gøre uden en lov om litteratur. Ikke alene kunne de skrive deres bøger, de kunne også få dem udgivet. Bøgerne kom i boghandelen og på bibliotekerne, og folk kunne købe dem og læse dem.

Men hvordan har det dog kunnet lade sig gøre? Gennem alle årene er der udkommet hundredtusinder af publikationer og bøger, uden at vi har haft en litteraturlov. Men man undrer sig over, at det overhovedet har kunnet lade sig gøre, når man har læst bemærkningerne til forslaget og fremsættelsesten og har hørt den socialdemokratiske ordfører. Der lægges jo op til, at nu, hvor vi får en litteraturlov, sker der på mirakuløs måde eller nærmest ved en åbenbaring det, at vi får mere kvalitetslitteratur i Danmark. Men jeg vil hævde – og jeg vil bruge historien som mit sandhedsvidne – at det har kunnet lade sig gøre at udgive såvel kvalitetslitteratur som det rene bras, lige siden Gutenberg opfandt bogtrykkerkunsten.

Derfor er dette lovforslag endnu et eksempel på, at vi her i Danmark har en tendens til at tro, at når man lovgiver på et område, åbnes der på mirakuløs vis nogle døre, som sætter en hel masse i sving, som folk ellers ikke kan finde ud af. Men folk kan godt finde ud af det: Forfatterne har kunnet skrive deres pragtfulde værker, bogforlagene har fået dem udgivet, og publikum har haft fornøjelsen af at læse de mange pragtfulde ting.

Når vi kigger lidt nærmere på, hvad der egentlig gemmer sig i lovforslaget, har vi ikke kunnet finde anden anledning til fremsættelsen af det, end at man også på litteraturens område ønsker en stærkere statslig styring og kontrol. Nu vil man nedsætte et litteraturråd, og dette råd skal med næsen overlegent i sky sidde og udpege særlige bøger og udnævne dem til at være af sublim kvalitet. Det har publikum, forfattere og anmeldere ellers sagtens kunnet finde ud af i årtier, ja, århundreder. Men nu skal en